

In glej, šlo je vse tako urno in po redu, da se nijsem mogel dosti nagledati te vesele družbice na županovem vertu. A takój po tem stopim h gosp. učitelju in ga prosim, naj bi mi dal veselo pesen od „švelje“, da si jo prepisem, ker se mi zeló dopade. Učitelj mi jo je dal in tu vam jo tudi jaz podam, da se jo naučite na pamet, in ako imate kakšnega mladega umetnika na gosli, naj vam jo tudi zagode, da se boste malo zaverteli v kolo, a to se zna samo tedaj, ako ste svoje delo pridno izveršili.

Pesen od „švelje“.

Šivanka le urno
Obračaj se ti!
Šivati, šivati,
Se meni mudi!

Nikar me ne zbadaj,
Mi tekaj gladkó,
Obleka da lepo
Sešita mi bo!

In nitka ne tergaj,
Se mi ne zmikuj,
Nikar ne nagajaj,
Gostó zavezuj!

In solnce skoz okno
Sijaj mi svitló,
Da nitko udeti
Bom mogla urnó.

Sem švelja poštena
S šivanko živim,
Pod streho na gorkim
Dovoljno sedim.

Zadosti šivanja
In dela imam,
Izdelano slabo
Iz roke ne dam.

Pa tudi na sebe
Pozabit' ne smem,
Za obleko najlepšo
Skerbeti si vem.

Obleka najlepša
Je čisto serecé —
Nedolžnosti halja
Za leta mladé.

Ta obleka ne stara
Nikoli se ne,
Nje barva ko rož'ca
Prelepo cvetè.

Je lepša ko zarja
In solnce zlató,
Oj blagor mladenki,
Ki mara za njo!

Za tako obleko
Skerbeti si čem,
V njej enkrat v nebesa
Med svate pojdem.

~~~~~  
**Angelji — otročji prijatelji.**

Bral sem nedavno v nekej knjigi sledečo povest: Nek tiranski poglavar je otrokom po nedolžnem očeta v ječo zaperl. Uže petnajst mesecev je nedolžni oče v ječi zdihoval. Pozno v noč je uboga mati klečala in molila, ter tudi otroke k molitvi opominjala rekoč: „Ljubi otročiči! molite še vi in priporočite se svojim angeljem varuhom, oni so vaši najboljši prijatelji, prosite je, naj dobrega očeta v nebesih prosijo, da bi se vašega nedolžnega očeta usmilil.“ — Otroci ubogajo. Najmlajši otročiček zavpije in pravi: „Mama pogledjte, kako se angeljčki svetijo in v poglavarjevo hižo letijo! Uže je vidim, da v hižo gredó!“ — „Dete, pojdi spat,“ rečejo mati, „sanja se ti, k tacemu krivičniku angelji božji ne hodijo.“ — „Šli so, šli,“ odverne dete, „nesli so naše prošnje za ubozega očeta k hudobnemu poglavarji.“ To rekši, dete zaspi.

Druzega dne pové poglavar svojemu pisarju in svetovalcem prečudne sanje, ki je je imel po noči, ter pravi: „Kamor koli sem se obrnil nocoj, slišal sem mile prošnje uboge žene in nedolžnih otročičev, ki so prosili za svojega očeta. Nijsem imel pokoja poprej, da sem obljubil izpustiti jetnika berž ko bode dan. To se naj tudi zgodi!“ Kmalu po tém je bil nedolžni oče rešen težke ječe. Oj koliko veselja je bilo, ko je prišel domóv in objel svojo ljubo ženo in nedolžne otročičke! Klečé so slavili Boga in se zahvaljevali angeljem varuhom, ki so nesli otročjo molitev pred prestol usmiljenega Boga. — Otroci! priporočajte se tudi vi svojim angeljem varuhom, prosite je, naj vas varujejo greha, ter vam izprosijo milost pri dobrem nebeškem očetu, da serčno premagujete vse skušnjave hudobnega duhá.

~~~~~

Evropa.

Ako pazljivo pogledamo Evropo na zemljevidu, kaže se nam kakor del Azije, ter se razteguje v podobi polotoka od vzhoda proti zahodu v morje. — Pri vseh stranéh zaliva morje našo zemljo tako, da morje skoraj vse dežele mejí. Iz kopnega tekó velike reke v morje tako, da je prihod vsestranski. V morje se izlivajo reke: Donava, Pad, Rodan, Ebro, Tajo, Duero, Loara, Sena, Ren, Vézera, Laba, Odra, Visla, Dnjeper, Dvina, Pečora; Volga pa teče v kaspíško morje.

Poveršje Evrope je silno raznotero. Kam da zemlja visí, pozna se iz tóka rek. Izvirajo pa večidel v gorah, katere so ali planine ali srednje gore in se izlivajo po nizozemji v morje.

Največ zemlje je na vzhodu. Straní, ki jih morje zaliva, narejajo štiri velike polotoke, namreč škandinavskega, pirenejskega, apeninskega, in balkanskega; blizu njih so otoki večji ali manjši, ali po samem ali v skupinah.

Najvišje gore v Evropi so: Bele gore — od sredozemskega morja v polukrogu do jadranskega morja, — Pirenejske gore — od atlantiškega do sredozemskega morja, — Kjele, najdalje na severu in na jugu med nemškim in vzhodnem morjem, — Ural, ki mejí Evropo in Azijo od severa na jug.

Kar se tiče obnebja, je v Evropi velika različnost. Čim bolj ko so kraji na severu, tem merzlejši so; tudi vzhodni kraji so merzlejši od zahodnih. Zahodni vetrovi prinašajo mokroto in dež, vzhodni sušo, južni gorkoto, severni mraz. V zahodnih krajih bolj pogosto dežuje, nego v vzhodnih in južnih. Dasiravno je na jugu po leti toplo in na severu merzlo, vendar se prestane ter pravimo: Evropa ima zmerno sredno obnebje.

Svoje prve stanovalce je Evropa dobila iz Azije; ljudi je sedaj okolo 285 milijonov. Evropljani so raznih pokolenj in govoré mej soboj različne jezike. A vsi ti jeziki se izpeljujejo večidel iz treh starejših jezikov, in sicer iz latinskega: laški, francoski, španski in portugalski jezik; — iz germanskega: sedanji nemški jezik, potlej holandski, angleški, danski in švedski jezik. Slovanski jeziki so: ruski, poljski, češki, serbski i. dr.

Stanovalci v Evropi so večidel kristijanje ($\frac{4}{5}$); drugi so Mahomedove vere, in nekaj je Judov.

Kristijanje so ali katoličani, ali so se od rimske cerkve ločili. Večina nekatoličanov se imenuje evangeljske kristijane, pa njih veroizpovedanje je zelo različno; manjši del nekatoličanov so pa staroverci ali razkolniški Greki.

Katoličanje so v največjem številu na Laškem, Španskem, Portugaljskem, Francoskem, v Belgiji in Ervinskem otoku, v južnej Nemčiji, v avstrijsko-ogerskej državi i. dr.

Evangeljski kristijanje so v Angliji, Škociji, v severnej Nemčiji, v Holandiji, na Danskem, Švedskem in Norveškem v največjem številu, drugod so bolj raztreseni.

Staroverci so na Ruskem in Gerškem, njih veliko je tudi na Turškem in Avstrijskem.

Mahomedani so samo na Turškem; Judje (židje) so razkropljeni po vseh evropljanskih državah.